

David Návara

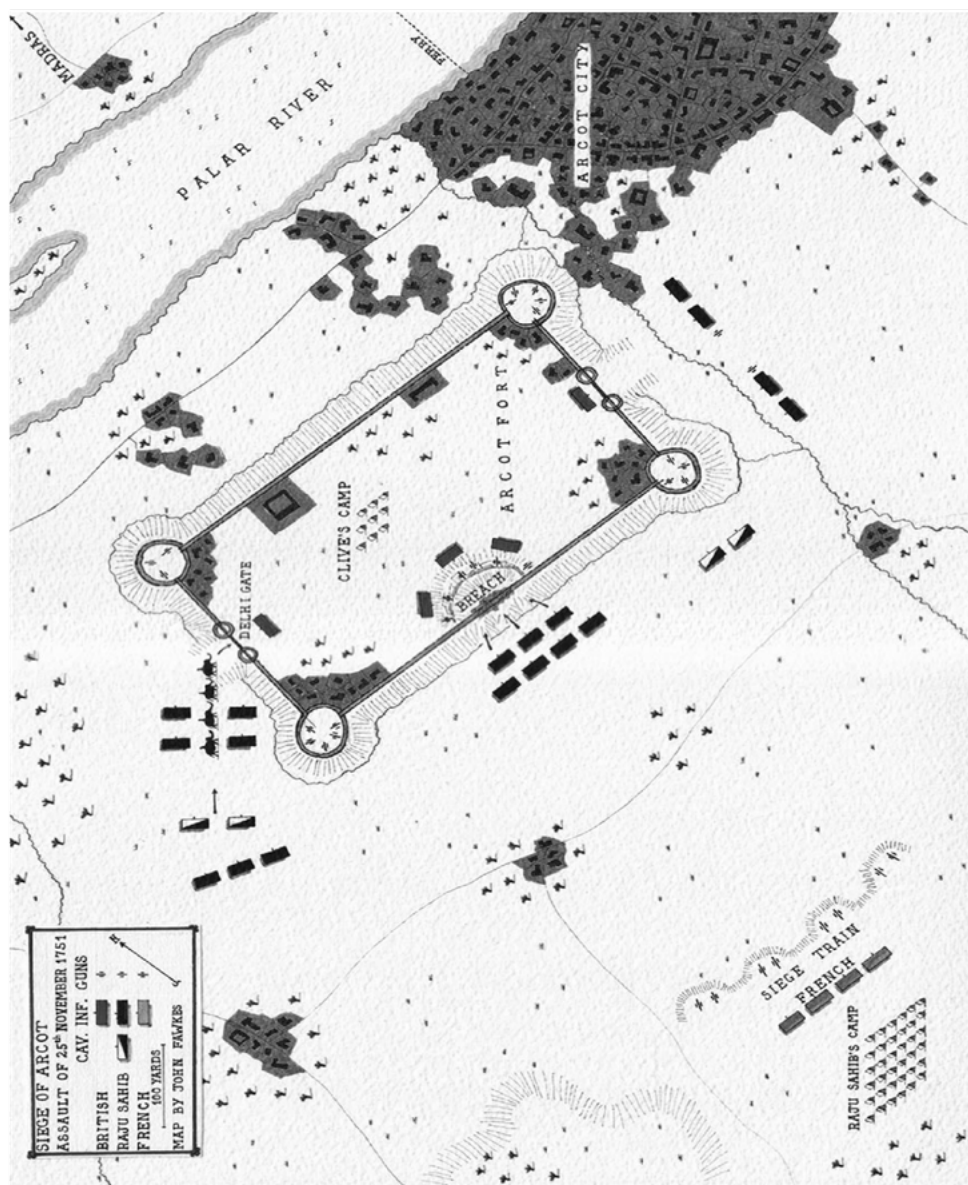
WAVESBURY

**SLEČNA
PODPORUČÍK**

Copyright © David Návara, 2019
Cover Illustration © David Morier (1705?–1770) -
- Royal Collection Trust
Cover © Daniela Antalovská, 2019
V textu byly použity úryvky
skotských písní v originále.
Český překlad © Jan Laštovička, 2019.
ISBN 978-80-7551-151-5 epub
ISBN 978-80-7551-152-2 mobi
ISBN 978-80-7551-153-9 pdf

Slečna podporučík

Madrás, Karnátaka, Indie

„Nedalo se nic dělat, lorde Davide, ten hoch byl vlastně mrtev už ve chvíli, kdy byl zraněn. Je mi to líto.“

Doktor Samuel Hunter smutně zakryl obličej mladého podporučíka a pokynul několika domorodým sluhům, aby ho odnesli. V dusnu, které kolem panovalo, bylo nezbytné tělo co nejrychleji přivést k pohřbu. Věděl jsem, že Hunter mluví pravdu. Nebyl to jen tak nějaký běžný armádní chirurg, vlastně vůbec nepatřil k vojsku ani k Východoindické společnosti, ale byl to opravdový studovaný doktor s léty zkušeností. Lékařem mé rodiny byl, kam má paměť sahala, a pokud řekl, že podporučík neměl šanci, bylo to tak. O to větší hořkost jsem cítil.

„Není to vaše chyba, doktore, ale moje,“ odpověděl jsem tiše. „Zatím mě omluvte, nebudu vás již rušit.“

Opustil jsem depresivní budovu vojenského lazaretu, prošel rušnou a špinavou hlavní ulicí města Madrásu a zamířil k blízké taverně, kde na lavicích u stolu sedělo několik mužů v červených kabátech. Ale žádného z nich jsem nehledal.

Lord Alastair MacDermott se držel trochu stranou od ostatních, nápadný ve svých tmavých evropských šatech, a zamyšleně si pohrával s cínovým pohárkem, vedle kterého ležel na stole jednoduchý třírohý klobouk spolu s rozečteným dopisem a koženou pochvou se širokým horalským mečem. Proužek klanového tartanu uvázaný na jílci zbraně byl jedinou připomínkou jeho rodiny, jediným prohrěškem proti zákonu o oblečení.

Když uslyšel moje kroky, otočil se na lavici a zkoumavě na mě upřel zelené oči.

„Tváříš se, jako by někdo umřel, Davie,“ poznamenal, „počítám tedy, že mladý Corney to má za sebou.“

Beze slova jsem přikývl a přisedl si. Mávl jsem na dívku v červeném sáří, která tu obsluhovala, a ta přede mne postavila pohárek s tmavou tekutinou. Bezmyšlenkovitě jsem si pořádně lokl.

„Opatrně, zdejší arak má sílu,“ varoval mě Alastair, ale pozdě.

Bylo to, jako bych se napil tekutého ohně. Rozkašlal jsem se a Skot mne pohotově udeřil dlaní do zad.

„Nic si z toho nedělej, Davie,“ pokračoval, „Corney byl hlupák. I na *Sassenacha*. Nechal by se zabít dřív nebo později. McAutie říkal, že bylo štěstí, že to nekoupil nikdo další.“

„Nebylo mu ani osmnáct,“ odpověděl jsem, „mohl zkušenosti nabrat. Navíc nám bude chybět. Kromě kapitána Ferrela to byl jediný důstojník, kterého jsem tu měl. Budu se muset guvernéra Saunderse zeptat, jestli by mi někoho vhodného nepropůjčil.“

Alastair pokrčil rameny. „Ferrel je dobrý velitel, jen co se dostane z té malárie. Na pětáctýřicet chlapů stačíme sami s McAutiem a ostatními poddůstojníky. Navíc dost pochybuji, že Saunders bude někoho mít, královští důstojníci nerostou na stromech. Ty s Ferrelem jste nejspíš v Madrásu jediní.“

„Stejně to zkusím,“ řekl jsem, „spokojil bych se i s někým od Společnosti, hlavně když bude mít trochu zkušeností.“

„Něco se chystá?“ zeptal se Alastair.

„Dorazil Robert Clive,“ odpověděl jsem. „A přesvědčuje guvernéra k jistému dost riskantnímu plánu.“

„A ty jsi byl dost šílený na to, abys nás do toho zatáhl?“ usmál se Skot.

„V celém Madrásu i s pevností není ani 400 evropských vojáků. Nemůžeme zůstat stranou,“ opáčil jsem. „Tady se počítá každá mušketa.“

„Já jsem jediné pro, začínal jsem se tu pomalu nudit.“

„A starý pan Hughes tě začíná podezřívát, že tvé návštěvy jeho ctnostné katolické manželky ne-

mají za účel jen studium bible,“ nepatrně jsem se usmál, pak jsem však natáhl ruku k papíru na stole. „Zprávy z domova?“

„Ale z tvého,“ odvětil Alastair. „Sestra píše z Londýna.“

„Jakpak se malé Beth líbí v centru světové civilizace?“ zeptal jsem se vesele a na okamžik zapomněl na mrtvého Corneyho. „A jak jí jde škola?“

Bývalý jakobita si opovržlivě odfrkl. „Asi jako by se tam líbilo mně. Raději ti nebudu číst, co píše o tobě ohledně toho, že jsi otce přesvědčil, aby ji poslal do Anglie. Prý se ti za to jednou pomstí.“

„Takhle je alespoň v bezpečí,“ odpověděl jsem opět vážně. „Snad tak alespoň bude mít ke své pomstě jednou příležitost.“

Pomalů jsem dopil svůj pohárek se zdejší pálenkou a nechal na stole několik mincí. Za sebe i za Alastaira, jak se už stalo skoro tradicí.

„Vypravím se za guvernérem,“ řekl jsem, když jsem vstával, „ty se zastav za Ferrelem. Zajímalo by mne, kdy bude opět schopen služby. A Hughesově rezidenci se, prosím tě, obloukem vyhni.“

~ ~ ~

„Mám pro vás překvapivě dobrou zprávu, podplukovníku,“ informoval mě Thomas Saunders, guvernér britského Madrásu, který byl naštěstí zrovna v ten čas ve městě přítomen.

Guvernér byl sedmatřicátník statné postavy, ale možná vlivem prožitých útrap začínal předčasně šedivět. Jeho rezidencí sice byla pevnost Fort St. David, ale po odchodu Francouzů z Madrásu se chystal své sídlo opět přesunout do města. Měl právě nějaké jednání a přijal mě v předpokoji své kanceláře, kde na stěně stále ještě visel velký portrét Ludvíka XV. Když procházel dveřmi, zahlédl jsem mladého Roberta Clivea skloněného nad velkou mapou. Nelhal jsem Alastairovi, když jsem říkal, že se chystá něco velkého.

„Zrovna se u mě přihlásil jeden mladý podporučík, který prý nedávno unikl ze zajetí mogulů, a požádal mě o zařazení,“ pokračoval guvernér. „Tady je jeho dekret. Byl bych vám vděčný, kdybyste se ho ujal. Vaše jednotka jsou jediní královští vojáci v Madrásu.“

Ovládl jsem se, abych se neušklíbl. Všemocná Východoindická jednoduše nechtěla vyplácet dalšího důstojníka. Přesto jsem si od Saunderse vzal důstojnický dekret opatřený několika pečeti a rozbil ho.

„John Ferrel?“ vydechl jsem překvapeně. „Beru ho, Excellence.“

Saunders tázavě pozvedl obočí, ale já se na okamžik v duchu vrátil do doby před čtyřmi lety, do džungle nepřiliš daleko odtud.

~ ~ ~

„Raději bychom se měli vrátit, sáhíbe, a vzít s sebou víc mužů,“ varoval mě můj domorodý průvodce Adirake Benjawan, pastevec z nedaleké vesnice, který bůhví odkud uměl plyně anglicky. Připadal mi spíše jako uprchlý vzdělaný sluha, ale rozhodl jsem se to raději příliš nezkoumat.;

Sevřel jsem pevně mušketu a odpověděl: „A kdo s námi půjde, Benjawane? To zvíře už zabilo osm lidí. Ty jsi jediný, kdo měl dost odvahy zavést mě na místo posledního útoku.“

„A co vaši muži?“ navrhl Ind.

Chápal jsem jeho nervozitu, navíc on byl ozbrojen jen prostým kopím a mou rezervní pistolí.

„Všichni jsou daleko,“ odvětil jsem.

Hlavní muškety jsem opatrně odhrnul několik velkých listů jakési tropické rostliny a vyhlédl do míst, kde džunglí protékala úzká říčka. „Než by dorazili, byli by další mrtví. Asi jsme tu, podívej, Benjawane!“

Na travnatém břehu nedaleko vody ležel proutěný košík s prádlem. V proudu zde bylo několik velkých balvanů, které tvořily jednoduchou náhražku lávky pro kohokoliv, kdo měl dost odvahy po kluzkých kamenech přejít. Zahlédl jsem mezi nimi zachycených několik kusů žluté a červené látky.

Oblečení, které indická žena prala, když přišel útok. To, co z pradleny zbylo, jsem viděl ve vesnici.

„Tygr zaútočil tam odtud,“ ukazoval Benjawan kopím proti proudu. „Ani nevěděla, co se stalo. Pak ji dovlékl tam.“ Velkého krvavého kruhu v trávě na druhém břehu bych si nejspíše všiml i bez Indova upozornění.

„Myslíš, že se sem vrátí?“ zeptal jsem se.

Benjawan pokrčil hubenými rameny. „Zabil tu už čtyři lidi, sáhibe. Možná dostane chuť na dalšího. Návnada by ho mohla přilákat.“

Vzal do náruče kůzle, které vedl na provaze, a obratně po kamenech přeskákal na druhý břeh. Tam zarazil do země kus dřeva a vyděšené mečící zvíře k němu přivázał. Po celou dobu, co to dělal, jsem si pozorně prohlížel temně zelenou stěnu džungle za ním. Ale zatím byly všude kolem slyšet zvuky, jaké jsou v tropických pralesech obvyklé. Křik ptáků, povykování malých opiček a dalších drobných obyvatel džungle. Ze zkušenosti jsem věděl, že když se blíží velký predátor, džungle obvykle děsivě ztichne.

Benjawan dokončil svoji práci a vrátil se ke mně.

„Teď budeme čekat,“ řekl jsem a přikrčil se. „Tohle je dobré místo, druhý břeh máme jako na dlani.“

Opatrně jsem vytáhl vypůjčený bajonet a nasadil ho na hlaveň muškety. Možná měl Benjawan pravdu, možná jsem opravdu měl počkat na vojáky a nepokoušet se lovit lidožravého tygra sám. Ale uvědomoval jsem si, že vojáci by mi asi v džungli moc užiteční nebyli, možná jediné Alastair.

Tušil jsem však, že mladý Skot mi ještě plně nevěří. Nebylo to tak dlouho, co jsme po sobě stříleli, a stále ho možná trápily výčitky, že opustil svoji rodinu v době, kdy ho mohla potřebovat. Ale sám uznal, že jí nejspíše pomůže víc tím, když se pokusí získat za mořem nějaké peníze a současně nebude provokovat úřady svou přítomností. Také dobře věděl, i když o tom nemluvil, že jsem utratil značné peníze, abych jeho rodičům i mladší sestře zajistil bezpečí a ochranu. Navíc jsem zařídil, že malá Elizabeth měla časem odcestovat do londýnské školy, i když ona sama asi nadšením moc nehořela. Napadlo mě...

Z myšlenek mě vyrušil nejasný pocit nebezpečí. Džungle náhle umlkla.

Připravil jsem si zbraň a pohlédl na připoutané kůzle, které se zoufale snažilo přetrhnout provaz. Natáhl jsem kohoutek a znovu si pečlivě prohlédl protější břeh. Benjawan vedle mne byl stejně nervózní, když pozvedl moji pistoli.

Možná tiché zavrčení, možná jen jakési tušení mě zachránilo. Rychle jsem se otočil vlevo a uviděl letící černooranžové tělo a planoucí žluté oči. Tygr nás musel obejít a návnady si vůbec nevšímal. Instinktivně jsem stiskl spoušť a odvalil se stranou. Třeskl i výstřel z Benjawanovy pistole.

Na trávě na břehu říčky jsem se postavil a rozhlížel se po šelmě a po svém indickém průvodci. Benjawan ležel u kmene mohutné palmyrové palmy. Vypadalo to, že ho tygr nezranil, ale zřejmě se udeřil o strom, a přestože mu hlavu chránil turban, ztratil vědomí.

Tygr opustil kryt džungle a vykročil mi naproti. Zastavil se asi deset yardů ode mne a klidně si mě prohlížel, jako by věděl, že prázdnou mušketou ho nemohu ohrozit. Srst na hlavě u levého ucha měl zbarvenou krví, někdo z nás ho tedy musel zasáhnout, ale nezdálo se, že by si z toho něco dělal. Když se přikrčil ke skoku, napřáhl jsem proti němu bajonet.

„Hej, ty tam! Kočko zatracená!“ přehlušil tiché tygří vrčení vysoký hlas.

Za šelmou stál drobný chlapík v červené důstojnické uniformě a v ruce držel cosi lesklého. Bohužel to očividně nebyla střelná zbraň. Tygr se na okamžik ohlédl, ale pak zřejmě usoudil, že já asi představuji přece jen větší nebezpečí – nebo možná jen lepší oběd.

Červenokabátník švihl rukou a šelma vztekla zavrčela. V boku se jí objevil zaražený malý nůž. Řev však byl spíš plný zloby než bolesti. Tygr se mi konečně přestal věnovat a plavným krokem se rozběhl k novému nepříteli. Ten klidně čekal a v ruce se mu objevil další nůž. Asi pět yardů od něj se šelma

odrazila a skočila. Důstojník zlomek vteřiny čekal, než nožem hodil. Pak udělal jen jediný elegantní krok stranou a otočil se bokem, jako toreador, který uhýbá útočícímu býkovi. Tygr ho těsně minul a ztěžka dopadl do trávy.

Rozběhl jsem se k nim, připravený na krutý boj se zraněnou šelmou.

Červenokabátník se však postavil do pozoru a zasalutoval mi.

„Podplukovník Wavesbury? Podporučík John Ferrel, sedmadvacátý pěší. Mám vám odevzdat zprávu,“ oznamoval mi klidně a podával mi jakési zapečetěné psaní.

Ignoroval jsem ho a bodákem opatrně šťouchl do tygra.

„Je mrtvý, pane, nemusíte mít strach,“ informoval mě podporučík, jako by se jednalo o naprostou samozřejmost.

Podíval jsem se na šelmu pozorněji a všiml si kovové střenky vrhacího nože, která mu trčela z pravého oka. Kdybych toho nebyl svědkem, nikdy bych nevěřil, že je takový hod možný.

„Dobrá práce, podporučíku,“ řekl jsem pokoušeje se o stejně nenucený tón, jakým mluvil mladý důstojník, „ale nejprve se musím podívat na svého průvodce.“

„Vypadá to, že mu nic není, pane, zrovna přichází,“ ukázal prstem za mne.

Benjawan k nám vrávoravě krácel, svůj špinavý turban držel v ruce a třel si bouli na hlavě. Jinak vypadal nezraněn. Byl mrtvého tygra hleděl se stejně šokovaným výrazem, jaký jsem musel mít i já.

Otočil jsem se zpět a konečně si pořádně prohlédl svého zachránce. Podporučík byl velmi drobný, nemohl mít víc než pět stop, to znamenalo, že byl o dobrou hlavu menší než já. Zdálo se mi, že má oblečen příliš velký kabát, což ho dělalo ještě menším. Byl také ještě hodně mladý, podle jemného obličeje s šedivýma očima jsem ho odhadoval nejvýše na šestnáct let. Byl hladce oholený, ale to bylo možná dáno tím, že se ještě nespíš holit nemusel. Pod černým vojenským kloboukem měl pečlivě nasazenou bílou paruku, kterou jsem já osobně nenáviděl a vyhýbal se jí jak čert kříži.

„Musím přiznat, že něco takového jsem ještě neviděl, podporučíku,“ řekl jsem a vzal si od něj list.

„V každém případě máte můj dík. Bůhví jak by to bez vás dopadlo.“

„Byla to jen větší kočka, pane, nic to nebylo,“ odvětil Ferrel skromně, ale dmul se při tom pýchou.

Znovu jsem se mu zahleděl do očí. Něco se mi na něm nezdálo, ale neuměl jsem zatím přesně říct co. Asi ale i to, jak rychle uhnul pohledem.

„O vás budou vyprávět v naší vesnici ještě generace, sáhíbe,“ vyrušil nás Benjawan, „Ať vás provází Šiva. Uspořádají na vaši počest slavnost. Zbavil jste je strašlivého nepřítele.“

„Omlouvám se, ale to nepůjde,“ zakroutil podporučík hlavou. „Musím se hned vrátit. Měl jsem jen předat podplukovníkovi ten list.“

„To je mi líto, podporučíku,“ odpověděl jsem. „Ale kdybyste se někdy ocitl bez zařazení, ozvěte se. Pro kasárenskou službu je vás škoda.“

„Děkuji, pane,“ Ferrel znovu zasalutoval, „budu na to pamatovat.“

~ ~ ~

Zabouchal jsem na omšelé dveře pokoje v levném nájemním domě. Zdálo se, že podporučík Ferrel za ta léta příliš nezbohatl.

„Kdo je?“ ozvalo se zevnitř.

„Podplukovník Wavesbury, podporučíku. Potřebuji s vámi jen mluvit.“

„Okamžik, pane, jen se obléknu.“

„Pospíchám, podporučíku,“ odpověděl jsem zavřeným dveřím. „Nevyžaduji předpisovou uniformu.“

„Bude to jen okamžik, pane,“ odvětil okamžitě.

I přes jeho ujistění uběhly dobré dvě tři minuty, než zevnitř odsunul závoru a dveře se otevřely. Ferrel vypadal stejně, jak jsem si ho pamatoval z doby před čtyřmi lety. Vlastně úplně stejně, včetně pečlivě nasazené paruky a upnutého příliš velkého kabátu i vesty.

„Není vám zima?“ zeptal jsem se spíš pro sebe.

„Prosím, pane? Rád vás zase vidím,“ zasalutoval.

„I já vás,“ odpověděl jsem. „Guvernér Saunders říkal, že vám po vašem útěku ze zajetí chybí zařazení. Váš regiment již dávno opustil Indii. Požádal jsem tedy o vás.“

„Bude mi ctí, pane,“ odpověděl Ferrel okamžitě.

„Ještě se neradujete, podporučíku,“ krotil jsem jeho nadšení. „Doufám, že vám nevadí sloužit se skotskými vojáky?“

„Nic proti nim nemám, pane,“ pokrčil Ferrel rameny. Gesto bylo díky jeho oblečení sotva znatelné.

„Dobrá, podporučíku,“ pokračoval jsem, „večer se dostavte do taverny u kasáren. Představím vám některé své muže.“

„Váš důstojnický sbor?“

„Mám nyní o důstojníky trochu nouzi. Můj kapitán má malárii a můj zástupce vlastně ani není u armády. Je trochu svérázný, ale na to si zvyknete. Mimochodem, můj kapitán je váš jmenovec, nějaký Henry Ferrel. Není to nakonec váš příbuzný?“

„Spíše ne. Nevím o nikom z rodiny takového jména. Ale může být z nějaké vzdálené větve Ferrelů.“

Podporučík s odpovědí neváhal ani okamžik, doslova ji ze sebe vychrlil. Skoro jako by si ji připravil již předem.

„Inu, dříve nebo později ho poznáte. Mám ještě jednání s guvernérem. Uvidíme se večer.“

Nevím proč, ale podle Ferrelova výrazu bych přísahal, že o setkání se svým jmenovcem vůbec nestojí.

~

„Je to dost šílený podnik, co ten Clive vymyslel,“ poznamenal Alastair, když jsem mu popsal, co jsem se dozvěděl v guvernéřském paláci. „Líbí se mi. Na *Sassenacha* má odvalu.“ Napil se a pak změnil téma: „A co ten Ferrel, je opravdu tak dobrý, jak jsi vyprávěl? Umí i něco jiného, než jen zabíjet kočky?“

„Uvidíme,“ odpověděl jsem. „Nemyslím, že by ho mogulové nechali změknout. Snad bude lepší než Corney. A snad vydrží déle.“

Alastair se ušklíbl a hodil datli ochočenému makakovi, který skákal v taverně ze stolu na stůl a bavil tak hosty. Já i další dva muži u stolu se zasmáli, jak obratně ovoce ve vzduchu zachytil.

„Říká se, ‚o mrtvých jen dobře‘ Davie, ale i z téhle opice by byl lepší velitel. A nemá John něco společného s naším kapitánem Ferrelem? Není to zase tak obvyklé jméno...“

Neurčitě jsem pokrčil rameny. „Také mě to napadlo, ale říkal, že ne. I když se u toho tvářil nějak podezřele. Bůhví jestli kapitán nemá nějakého nezdárného potomka, o kterém mi neřekl. Ale my o vlku...“

Podporučík John Ferrel totiž právě vešel do zakouřené taverny a vydal se nejkratší cestou k nám. Vstal jsem, abych mu podal ruku.

„Pánové, představuji vám podporučíka Johna Ferrela, od nynějška ze 43. pěšího regimentu. Podporučíku, toto je lord Alastair MacDermott, seržant Alan McAutie a desátník Jock Campbell,“ ukazoval jsem postupně na muže za stolem. „Na seržanta s desátníkem je spoleh, proto je zasvětim do plánu pana Clivea stejně jako vás. A lorda MacDermotta budete poslouchat, jako by jeho rozkazy pocházely přímo ode mne.“

Malý podporučík mi stiskl pravici a poté i Alastairovi.

„Ano, pane,“ přisvědčil, když si sedal.

Nezdálo se, že by mu můj neobvyklý rozkaz ohledně mého zástupce nějak zvláště vadil.

„Nyní, pánové, k věci,“ ztišil jsem hlas a naklonil se k nim. „Pozítří, 6. září, vyrazíme s pěti sty muži, počítaje do toho i našich padesát, a třemi děly přes řeku Palar a obsadíme Arkát. Naváb z Ar-

kátu, Čanda Sáhib, právě teď obléhá s osmi a půl tisíci muži včetně nějakých Francouzů město Tiruččiráppalli, kde se sotva drží náš spojenec Mohammed Ali, naváb z Tanjore, s podporou pár našich vojáků. V Madrásu není dost vojska, abychom mohli prolomit obléhání přímo, ale pan Clive doufá, že když my budeme v Arkátu, Čandovi čest nedovolí nechat své hlavní město v anglických rukách.“

„Kolik nepřátel nás asi v Arkátu čeká, pane?“ zeptal se Ferrel. Mluvil věcně, nezdálo se, že by měl strach.

„Podle Cliveových informací prý ne víc než tisíc,“ odpověděl jsem. „Ale Čanda má v okolí další ozbrojence a my budeme muset město nejen obsadit, ale hlavně udržet, abychom ho donutili stáhnout od Tiruččiráppalli hlavní síly.“

„A to vše s ani ne pěti sty muži...“, zdůraznil Alastair.

„Ale podařit se to může, musí, jestli se máme udržet v Indii,“ řekl jsem a pozvedl sklenku. „Na vítězství, pánové!“

„Na vítězství!“ zopakovali i ostatní.

Čekal jsem, jak bude podporučík reagovat na místní arak, ale vypil třetinu pohárku, aniž by hnul brvou.

Potom vstal, lehce se uklonil a řekl: „Omlouvám se vám, pánové, mám ještě nějaké soukromé záležitosti. Jestli dovolíte, podplukovníku, vzdálil bych se.“

„To s námi ani nepovečeříte?“

„Omlouvám se, pane, je to naléhavé.“

„Dobrá, podporučíku, jak si přejete,“ přikývl jsem trochu překvapeně.

„Dobrou noc, pánové,“ pozdravil Ferrel.

„Dobrou noc,“ odpověděl jsem, „a nezmeškejte ranní nástup. Musíte poznat muže, kterým budete velet.“

„Rozkaz, pane,“ zsalutoval a vzápětí už byl na odchodu.

„Divný patron,“ poznamenal Alastair, „viděl jsem rampouchy, co měly víc emocí než tenhle skřítek.“

„Myslíš, že by nás mohl zradit?“ napadlo mě. „Že jeho útěk nebyl tak úplně útěk?“

„Podle řeči je to Angličan jak poleno, takže by mě to nepřekvapilo,“ odvětil Alastair.

„Děkuji,“ odpověděl jsem ironicky. „Tvá upřímnost mě hřeje u srdce. Nicméně zařídíte, aby ho někdo do našeho odjezdu sledoval, seržante. Zajímalo by mne, co má tak neodkladného.“

„Aye, pane,“ přikývl McAutie.

Lítostivě si prohlédl nedopitou sklenici a zvedl se, aby splnil můj rozkaz. Velký horal byl oblíbený u místních dětí, které žebrávaly na ulici, takže jistě bude znát někoho, kdo se Ferrelovi nenápadně přilepí na paty.

~

„K líci zbraň! Namířit! Pal!“

Podporučík Ferrel švihl svým lehkým mečem a čtyřicet mušket vychrlilo oheň a dým. Opičky posedávající po střechách okolních budov se se zděšeným křikem rozprchly na všechny strany.

„Nabíjet! Vojín Lindsay se přestane vybavovat! Od toho tu není.“

Rozhodl jsem se před nebezpečnou výpravou procvičit ostré střelby a současně vyzkoušet i nového důstojníka. Zatím se zdálo, že podporučík nemá vážnější problém zapadnout.

„Vidím, že vaši muži si vedou dobře, podplukovníku,“ poznamenal mladý muž v červené uniformě po mém boku.

„Jsem rád, že jste spokojen, kapitáne Clive,“ odpověděl jsem.

Robertu Cliveovi bylo v té době bez pár dní šestadvacet let, a protože jako většina britských akcí na indickém subkontinentu bude i útok na Arkát probíhat pod taktovkou Východoindické společnosti, měl velet on jakožto její vážený člen. Byl jsem sice starší a u vojska jsem měl vyšší hodnost, ale to tu

tolik neznamenal. Někomu by to mohlo vadit, ale já to přešel. Nakonec to celé byl jeho nápad.

„Jak je na tom váš kapitán Ferrel, podplukovníku?“ zeptal se. „Bude se nám hodit každá ruka.“

„Doktor ho ještě nechce pustit, ale měl by nás snad dohonit ještě před Arkátem,“ odpověděl jsem.

„Zato nový podporučík se zatím jeví jako vcelku schopný důstojník.“

„Ano,“ přikývl Clive, „John Ferrel. Příbuzný vašeho kapitána?“

„Nejspíše jen shoda jmen,“ odpověděl jsem neurčitě, protože jsem si sám nebyl zcela jistý. McAutiego malý špeh totiž sledoval mladého Ferrela na marodku, kde prý podporučík nějaký čas meškal, než se vrátil do svého bytu. To bylo vše, jen kvůli tomu se omluvil z večere se svým novým velitelem. Podle Huntera se na svého jmenovce také vyptával a velmi ho zajímal jeho zdravotní stav. Začínal jsem dost pochybovat, že by se jednalo o pouhou shodu jmen, ale zatím jsem nechtěl nemocného kapitána obtěžovat.

„Doufám, že vaši vojáci nevyplývají přiděl munice,“ pokračoval Clive, „obávám se, že budeme potřebovat každou kulku, pomalu každé zrnko prachu.“

„Nemějte obavy, kapitáne,“ opáčil jsem, „zítra budou připraveni s tolika náboji, kolik unesou. Najdeme do boje poprvé.“

~

Bylo 6. září 1751 a já seděl v sedle koně ve stínu palmového háje a pozoroval řadu pochodujících vojáků. Madrás jsme opouštěli s pěti sty muži, 200 britských vojáků a 300 sepojů, indických vojáků v britských službách. Byl to prakticky každý, koho bylo možné postrádat. V pevnosti zůstala jen základní posádka. Přemýšlel jsem, kolik z nás se do ní ve zdraví navrátí.

Alastair jel vedle mne, mladý Ferrel pochodoval v čele mé jednotky. Z nějakého důvodu odmítl důstojnické privilegium cestovat v sedle, možná si koně prostě jen nemohl dovolit. Neptal jsem se a on o nic nežádal. Jeho indický sluha však pochodoval mezi skupinkou domorodců, která táhla za vojskem. Zdál se mi povědomý, ale nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem muže s šedivým plnovousem a červeným turbanem předtím již viděl. Držel si od ostatních odstup, jako by patřil do jiné kasty a nebyl jen pouhý služebník britského vojáka.

Alastair mezitím upřeně hleděl zpět k Madrásu. Zdálo se mi, že na městském opevnění jsem zahlédl ženskou postavu mávající bílým šátkem.

„Paní Hughesová?“ zeptal jsem se nevinně.

Přikývl s nezvykle vážným výrazem ve tváři. „Nejspíš ji už nikdy neuvidím. A to, i kdybychom se vrátili v pořádku.“

„Jak to myslíš?“ nechápal jsem.

Podal mi list se zlomenou pečeti.

„To přišlo společně s dopisem od Elizabeth. Je to od otce, půl roku staré. Chce, abych se už konečně vrátil. Panství upadá a je mě tam potřeba.“

Pokýval jsem hlavou. „Nejsi sám, kdo už má Indie po krk. Něco ti prozradím. Požádal jsem Huntera, aby nám zajistil loď, než se vrátíme z Arkátu. Nejlépe nějakou poštovní do Egypta. Když to dobře půjde, vojáky pošleme obchodní lodí kolem Afriky a my pocestujeme přes Alexandrii. Ušetříme tak možná i dva měsíce. Na jaře nebo ještě v půlce zimy bychom mohli být doma. Již jsem informoval guvernéra. Moc mu to nevadilo, navzdory nedostatku lidí tu nevidí královské vojáky příliš rád. Mohl bych mu mluvit do úřadování daleko víc, než to dělám.“

„Dík, někdy mám pocit, že mi čteš myšlenky. Nebo možná poštu,“ zasmál se.

„Ale nejdřív musíme přežít tohle malé dobrodružství.“

~

Po pěti dnech plahočení obtížně schůdnými cestami, často lemovanými hustou dusivou džunglí, a promočení končícím monzunem jsme se konečně ocitli na deset mil od cíle naší výpravy. Od stotisí-

cového města Arkát, kterého jsme se měli zmocnit s pěti sty vojáky.

Cestou mě zaměstnávaly tisíce drobností, které snad ani nepříslušely veliteli regimentu, ale kvůli nedostatku nižších velitelů jsem je musel vykonávat osobně. Od rozpisů hlídek až po řešení nicotných sporů mezi prostými vojíny, podrážděnými mizerným počasím. Na nějaké sledování nového podporučíka mi nezbýval čas ani síly.

Proto jsem byl vcelku rád, když Robert Clive svolal na poledne 11. září všechny důstojníky na poradu před útokem. Věděl jsem, že pravidelně dostává zprávy od svých indických zvědů a nyní nás chtěl seznámit se situací. A v pozadí zase stál mlčenlivý Ind v mokrých roztrhaných šatech, ušpiněných od bláta, s rukama zkříženými na prsou. Musel zřejmě přeplavat Palar, aby se k nám dostal.

Clive před nás na přenosný stolek rozložil nepříliš podrobnou mapu. Zvenku k nám doléhalo šumění deště a stanovou celtou na plánek sem tam prosáklo pár kapek.

„Plán je jednoduchý, pánové,“ oslovil nás, „jeho provedení již tak jednoduché nebude. Zde, západně od města, je prázdná stará pevnost. Čanda Sáhíb si to neuvědomuje, ale kdo ovládá pevnost, ovládá i město. V noci překročíme řeku a pevnost obsadíme. Moji zvědové mě ubezpečili, že městská posádka nemá ani tisíc mužů, i když několik z nich jsou francouzští dělostřelci plukovníka Dupleixe.“

„A co hlídky, kapitáne?“ nadhodil jsem. „Překvapení musí být dokonalé, pokud by nás napadli na řece, neměli bychom šanci.“

„Nečekají nás,“ odvětil Clive, „a podle Gopana Francouzi pořádají odpoledne dělostřelecké cvičení. Místní vojáci budou cítit, že mají právo na odpočinek, a okolí je nebude zajímat. Navíc v tomto počasí budou chtít být někde pod střechou.“

Pohlédl jsem zkoumavě na zvěda. Clive pracoval s místními od útlého mládí, tak snad dokázal odhadnout jejich důvěryhodnost. Na mě Gopan působil jako vrah.

„Teď probereme podrobnosti,“ pokračoval Clive. „Ať muži mezitím začnou stavět prámy pro překročení řeky. Musí jich být dost, abychom Palar přepluli všichni najednou. Nemůžeme při tom spoléhat jen na domorodé loďky, které najdeme na břehu.“

~ ~ ~

„Jste si absolutně jistý, že jste rozuměl dobře?“ zeptal se již podruhé poručík Florentin Bozonnet nesympatického Inda.

Ale Gopan dorazil do Arkátu s listem od samotného Čandy Sáhíba a to už něco znamenalo. I přes otrhané šaty tak jednal s mladým Francouzem s povýšeností šlechtice přímo od navábova dvora.

„Není pochyb, zaútočí přímo na pevnost,“ opáčil Gopan netrpělivě. „Už jsem tu nechal shromáždit celou posádku. Těla těch bílých ďáblů odnesou vody Palary ještě dnes.“

Bozonnet nejistě pokrčil rameny. Nesdílel Indův optimismus. Stmívalo se rychleji, než by mělo, a černé mraky na východě co chvíli prozářil blesk doprovázený burácením hromu. Děšť před chvílí ustal, ale ve vzduchu byl již cítit další. Domorodí vojáci pověřivě pozorovali blížící se bouřku a tiše si mezi sebou šuškali. Bozonnet si moc dobře uvědomoval, jak vrtkává je morálka místní domobrany, rekrutované z té nejnižší spodiny, a jak málo někdy stačí, aby se celá armáda obrátila na útěk.

Znovu zahřmělo a francouzský dělostřelec si všiml, jak se některým přicházejícím ozbrojencům chvějí ruce svírající kopí a stařícké doutňákové muškety. Jednomu dokonce vypadl v silicím větru oštěp z ruky a dlouho rachotil po terakotových schodech vedoucích na hradby pevnosti. Tohle nemůže dopadnout dobře, pomyslel si poručík.

~ ~ ~

Naše jednoduchá plavidla se obtížně probíjela deštěm a temnotou k hrozivé siluetě arkátské pevnosti. Jediným štěstím bylo, že silný vítr, který bouří provázel, nám foukal do zad a tak nám pomáhal přes řeku. Ale to bylo jediné. Všichni jsme byli promočení až na kůži a v boji nezbývalo než se spo-lehnout na bajonety. Bylo prakticky nemožné v takovém počasí dostat z křesadlové zbraně výstřel.

Kapitán Ferrel stojící vedle mne se silně rozkašlal. Dorazil těsně před zahájením útoku a já mohl jen doufat, že tohle psí počasí mu jeho sotva doléčenou nemoc zase nevrátí. Stačil pouze sesednout z koně a již byl čas se nalodit. Ani jsem si s ním nestačil promluvit o jeho podezřelém jmenovci.

„Už jen padesát yardů,“ poznamenal jsem.

Ze břehu nám zbývalo ještě asi 200 yardů k hradbám pevnosti, pak ještě jednou tolik k západní bráně. Pokud o nás obránci města vědí, sice po nás v dešti těžko budou moci střílet, ale prostě postačí zavřít vrata a skončili jsme. Pevnost měla být prý prázdná, ale člověk nikdy neví.

Konečně palmové klády zaskřípěly o písek a prám se zastavil. Tasil jsem meč a čepelí ukázal k bráně, která se z dálky zdála pootevřená.

„Vpřed!“

Nečekal jsem na ostatní a sám se rozběhl. Počítal jsem kroky, krčil hlavu mezi ramena a každou vteřinou očekával nepřátelský útok. Ale minul jsem několik chatrčí na břehu Palary i severozápadní baštu pevnosti, aniž bych zahlédl živou duši. Možná za to mohlo i počasí. Bouře a hustý liják byly sice nepříjemné a znemožňovaly střelbu, ale současně bylo vidět jen na pár yardů. Bránou jsme probíhali s Clivem bok po boku. Rychle jsem se rozhlédl po prostranství uvnitř pevnosti. Počkal jsem na další blesk, který trochu prosvítil temnotu, ale okolí se zdálo liduprázdne.

„Podívejte, podplukovníku, tamhle někdo leží,“ ukázal nataženou rukou.

Zatímco další červenokabátníci procházeli dokořán otevřenými vraty, obrátil jsem holínkou mrtvolu ležící v blátě. Byl to domorodec a na zádech měl krvavou ránu.

„Vypadá to, jako by se pokoušel utéct bránou ven a někdo ho zastřelil,“ řekl jsem hlasitě, abych přehlušil hluk deště.

„Zajistěte pevnost, podplukovníku,“ opáčil Clive, jako by ho mrtvola dál již nezajímala, „a zavřete vrata hned, jak budou muži uvnitř. Zdá se, že nám štěstí přeje.“

Pevnost se jevila opuštěná, ale u hradeb bylo nalepených několik pobořených budov, kde se snadno mohla ukrýt spousta vojáků.

„Kapitáne,“ zavolal jsem na Ferrela, „rozdělte muže do čet, a ať prohledají ty baráky. Pane Fullmore, ať sepojoyé zajistí obě brány, a umístěte tam silnou hlídku.“

Jeden z úředníků Východoindické, který kvůli nedostatku profesionálních vojáků velel domorodcům, neobratně zasalutoval a odběhl splnit rozkaz. Já sám pokračoval v plnění Cliveova pokynu a pomalu se vydal k největšímu domu, abych ho prohledal a současně se alespoň trochu skryl před trvajícím lijákem. Náhle mou pozornost upoutal nějaký pohyb.

„Kapitáne Ferrele, pozor!“

Z jedné napůl rozbořené chatrče vyběhli dva muži. Museli tam číhat už nějakou dobu, jako by čekali, až nějaký z důstojníků bude osamocený a zranitelný. Jeden z nich držel krátké kopí, druhý lehký *tulwar*, zakřivený meč, a společně se vrhli na zaskočeného kapitána. Ferrel nebyl špatný šermíř a podařilo se mu mečem odrazit sek indické šavle. Ale nedoléčená nemoc ho zpomalila, takže už se mu nepodařilo vyhnout se ratišti kopí druhého útočníka, kterým mu podrazil nohy, a pak se rozpráhl, aby zasadil smrtící ránu.

Ferrel byl příliš daleko, než abych k němu stačil doběhnout, proto jsem vytáhl pistoli a vystřelil po muži s kopím. Snažil jsem se však zbytečně, pazourek jen naprázdno křísł o očíku a výstřel nevyšel, prach na pánvičce byl mokrý.

Ale než se stačil listovitý hrot zabořit do kapitánových prsou, ocel se setkala s ocelí, a kopí se jen neškodně zabodlo do bláta. Drobný červenokabátník, který Ferrela zachránil, byl jeho jmenovec. Ind ozbrojený tulwarem vyrazil po novém protivníkovi, ale podporučík se mu úkrokem vyhnul a současně bleskovým pohybem probodl muže s kopím, který znovu ohrožoval kapitána. Zbýlý Ind se na okamžik zarazil, když mu ale mladík posměšně kordem vysekl poklonu, dlouho neváhal. Byl to skvělý bojovník, svou zakřivenou čepelí vládl s jistotou profesionálního zabijáka. Přesto se náhle držel za hrdlo a mezi snědými prsty mu protékala krev. Smrtící ránu jsem ani nepostřehl a on nejspíše také ne.

Podporučík si víc své chroptící oběti nevšiml a natáhl ruku k ležícímu kapitánovi. Když se stavěl na nohy, noc ozářil další blesk. To už jsem k nim také došel.

„Jste v pořádku, kapitáne?“ zeptal jsem se, protože měl na kabátu krev.

Ale děšť ji rychle bral pryč, takže asi nebyla jeho.

„Ano, pane... Ale já... Kdo to...?“ Zdálo se mi, že zmateně hledí na podporučíka, jako by si ho nemohl zařadit.

„Podporučík Ferrel, kapitáne, říkal jsem vám o něm,“ informoval jsem ho spěšně. „Na představení bude ještě času dost. Zatím pokračujte v prohlídce pevnosti. A buďte opatrní. Snad tu takových ptáček nemáme víc.“

~

Den po bouřlivé noci byl krásný, tropické slunce zářilo vysoko na bezmračné obloze. Jako by nám indická božstva chtěla vynahradit deštivou noc, monzun byl konečně pryč. Stál jsem s Alastairem a kapitánem Ferrelem na terakotových hradbách nedaleko východní brány a shlížel na Roberta Clivea s několika důstojníky z Východoindické, kteří právě jednali s vyslanci z města. Zdálo se, že zatím jde vše dobře. Místní hodnostáři v hedvábných splývavých kabátech *sherwani* a zlatem zdobených turbanech nevypadali, že by našim obsazením pevnosti byli nějak zaskočení. Ale vlastní rozhovory byly již na Cliveovi, on měl zkušenosti v jednání s domorodci a já se raději soustředil na případný protiútok. Protože, jak jsme podle nejrozumnějších indicií zjistili, nepřítel v pevnosti byl, ale krátce před naším útokem ji opustil.

„Seržant za námi poslal podporučíka, jak jste si přál, kapitáne,“ poznamenal jsem.

Drobný důstojník k nám opravdu pomalu, co noha nohu mine, stoupal po schodech. Zdál se mi nezvykle nervózní, jako by kráčet na popravu a ne vyslechnout si díky za záchranu života. Alastair byl také svědkem nočního střetu a několikrát se obdivně vyjádřil o šermířských schopnostech mladého Ferrela. Ale jeho starší jmenovec měl v obličeji zvláštní přemýšlivý výraz. Podporučík stále klopil oči, když nám salutoval.

Náhle kapitán Ferrel udělal něco, co jsem vůbec nečekal. I Alastair vydechl překvapením. Kapitán totiž mladému podporučíkovi bez okolků strhl z hlavy klobouk i paruku. Druhý Ferrel se nebránil, i když jsem dobře věděl, že kdyby chtěl, nedovolil by to. Světlé vlasy se mu svezly do půli krku a mně najednou došlo, co mi na něm připadalo tak podezřelé.

„Jane?“ zvolal kapitán spíše rozzlobeně než překvapeně. „Co tu, u všech svatých, děláš?“

„Děvče?“ zalpal šokovaně po dechu Alastair, ale pak se rozesmál na celé kolo.

„Možná byste nakonec měl představit vy nás, kapitáne,“ oslovil jsem brunátného Ferrela.

Udržet neutrální výraz bylo na hranici mého sebeovládání.

„To je má..., má neter, pane,“ kapitánovi náhle dělala řeč problém. „U všech čertů, měla by být doma, v Londýně a chystat se na svou druhou sezónu. Možná už mít ženicha nebo alespoň snoubence...“

„Vraťte slečně klobouk a paruku, kapitáne,“ požádal jsem ho, „budíme pozornost.“

„Ale, pane...“

„To byl rozkaz!“

Clive se svými důstojníky byl zaneprázdněn jednáním, ale několik domorodých vojáků na hlídkách se po nás začalo ohlížet. To poslední, o co jsem měl zájem, bylo, aby se provalilo, že je s námi v pevnosti mladá žena, a to celkem vzato docela hezká.

„A vy vysvětľujte..., podporučíku,“ pobídl jsem ji.

„Nemám zatím dámě sehnat slunečník? Nebo něco chladivého k pití?“ poťouchle se usmál Alastair.

Zaskřípal jsem zuby. Opravdu nedokázal nechat žádnou sukni na pokoji, ba ani když se o sukni jednalo jen v přeneseném slova smyslu. Jane ani její strýc si ho však nevšimli.

„Jak dlouho jsi, proboha, v Indii?“ pokračoval Ferrel ve výslechu. „A co ten nesmysl s podporučíkem?“

„Viděl jsem důstojnický dekret,“ poznamenal jsem, „myslím, že byl pravý.“

„Kde jsi vzala peníze na hodnost? Proboha, jistě, za školu... Co všechny ty dopisy?“

„Byly ode mne,“ odpověděla tiše. „Jen ne z Londýna...“

Možná si jen přestala dávat pozor na hlas, ale teď jsem si říkal, že jsem musel být úplně slepý a hluchý. Ale možná ne zcela, když se dokázala za muže úspěšně vydávat tak dlouho.

„Přišel jsem do Indie krátce před tím, než jsem poprvé potkal podplukovníka Wavesburyho,“ odpověděla nejspíš ze zvyku, odmítajíc opustit mužský rod.

„To jsou skoro čtyři roky,“ poznamenal jsem, „co jste mi zachránil-a život.“

Doufal jsem, že jsem právě nezpůsobil kapitánu Ferrelovi srdeční zástavu.

„Musíš..., musíš se ihned vrátit do Madrásu. Než se cesta uzavře,“ rozhodl kapitán. „Pane, mohl byste s ní poslat dva nebo tři muže? Snažně vás prosím. Nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdybys padla do rukou Čandovým mužům.“

„Ale beze mě byste byl mrtvý, pane,“ poznamenal věčně. „Co by pak bylo s tetou Marií, sestřenkou Louisou a bratrancem Tomem? Kdo by se o ně postaral?“

Dlouze jsem váhal a v duchu si procházel všechny události, dávné i ty z předešlé noci, než jsem dospěl k rozhodnutí a jednoduše odpověděl.

„Ne, kapitáne.“

„Prosím, pane?“ nechápal mě Ferrel.

„Potřebujeme tu každého vojáka, kapitáne,“ odpověděl jsem věčně, „a sám víte, že cesta zpět už nebude bezpečná. Podporučík zůstane na své pozici. Alespoň než se vrátíme zpět.“

„Ale, Davie, vždyť je to malá holka,“ přisadil si Alastair.

„Proti té malé holce bys s mečem vydržel tak deset vteřin, sám jsi to říkal,“ opáčil jsem, než stačila Jane reagovat. „Slečno Ferrelová, než se vrátíme do britských držav, zůstáváte pro mě podporučík Ferrel se všemi právy a povinnostmi které k tomu patří, bez ohledu na váš podvod nebo vaše pohlaví. Ještě si však vážně promluvíme. Ale myslím, že první na to má právo váš strýc. Teď mě omluvte. Kapitán Clive skončil s jednáním.“

„Alastaire, pojď také,“ pobídl jsem ho. Byl očividně zvědavý na rozhovor strýce se znovu nalezenou neterí, proto nenápadně zůstával pozadu za mnou.

Když jsem sestoupil z ochozu, viděl jsem, že Clive má spokojený výraz, jednání tedy muselo dopadnout dobře.

„Jak jsem už věděl, Čanda Sáhíib mezi svými poddanými není příliš oblíbený, podplukovníku,“ oznámil mi. „Ti lidé slíbili, že proti nám nic nepodniknou, dokud k tomu nedostanou rozkaz přímo od někoho z panovnické rodiny. Pokud tedy nebudeme rabovat, dopouštět se jiného násilí a za všechno platit. To jsem jim vše slíbil. Dokonce mi i nabídli bydlení ve městě, prý hodné vznešeného bílého sáhíba, ale zdvořile jsem odmítl.“

„Takže zatím jde vše dobře,“ poznamenal jsem. „Žádná nepříjemná překvapení...“

Já jedno právě zažil, ale o tom jsem mu říkat nechtěl.

„Ano,“ přikývl Clive sebejistě. „Gopan říkal, že posádka pevnost opustila těsně před naším příchodem. Možná se nás lekli. Ale teď je třeba neusnout na vavřínech a rádně to tu opevnit. A hlavně zajistit zásoby, je možné, že nás bude čekat dlouhé obléhání.“

„Mohou naši muži do města, kapitáne?“ zeptal jsem se.

„Oficiálně je místní rádi uvidí,“ odpověděl. „Neoficiálně by ale měli vždy být alespoň čtyři pohromadě a dobře ozbrojeni. Nemůžeme si teď dovolit ztratit zbytečně jediného muže.“

Anebo ženu, napadlo mě okamžitě.

„Zařídím to,“ přikývl jsem. „Vyšlu vojáky shánět zásoby a nějaký materiál. Posílíme brány a oprávníme některé stavby. Budeme schopni ubránit se i velké přesile, pokud nebude mít těžká děla. Hradby jsou rovné, kolmé, dělostřelbě neodolají.“

„Vidím, že se vyznáte, podplukovníku. Ale když Čanda přitáhne těžká děla, budou mu chybět u

Tiruččirappalli,“ poznamenal Clive optimisticky.

„Možná však budeme mít problém s vodou,“ pokračoval jsem ve výčtu. „Do studny v pevnosti prosakuje špinavá voda z řeky a hodí se tak akorát pro zvířata. Když ji necháme pít vojáky, za pár dní bude půlka nemocná...“

„Nezbývá než vytvořit zásoby v sudech,“ pokrčil rameny Clive. „Máte však pravdu, je to slabina. Doufejme, že se o ní nepřítel nedozví.“

~

Zbytek dne jsme strávili přípravami. Clive dobře věděl, že poslové, kteří měli sdělit navábovi špatnou zprávu o obsazení města hrstkou červenokabátníků, byli již dávno na cestě. Nikdo z nás nemohl vědět, kolik máme času, než dorazí první jednotky Čandy Sáhíba nebo některého z jeho spojenců.

Alastair společně se seržantem McAutiem vytvořili skupinu, která pročešávala Arkát a ve velkém nakupovala zvířata, hlavně kozy, které mohly být drženy v pevnosti a v případě obléhání posloužit jako zdroj čerstvého masa. Oba měli bohaté zkušenosti, lord MacDermott kdysi kradl dobytek Angličanům a McAutie zase MacDermottům.

Kapitán Ferrel strávil rozhovorem se svou neteří více než dvě hodiny. Nikdy mi ani jeden z nich neřekl, o čem mluvili, a já se neptal. Ale zdálo se, že mezi nimi došlo k jakési tiché dohodě. Kapitán již nevypadal, že přemýšlí, jestli má Jane raději zabít, nebo svázanou odeslat do Madrásu.

Večer jsme se všichni čtyři sešli v napůl rozpadlém baráku, který Clive honosně nazval důstojnickou jídelnou. Několik podnikavých obyvatel Arkátu sem dotáhlo pár lavic a soudků s lihovinami a vzhledem ke stavu pevnosti zde bylo vcelku příjemně. Sám Robert Clive byl pozván na večeři pořádanou několika místními šlechtici, kterým Čanda Sáhíb zabavil část majetku a kteří se na možnou změnu režimu dívali s nadějí. Velké nebezpečí mu nehrozilo, přesto do paláce odcestoval se svými čtyřmi důstojníky a dvěma četami pěšáků, proto jsme teď měli celou jídelnu jen pro sebe.

„Na třiáctýřicátý!“ pozdvihl Alastair pohárek s ředěným arakem.

Sborově jsme připitek zopakovali, přestože on sám vlastně nebyl příslušníkem regimentu a Janein další osud v něm byl dost na vážkách. Všichni jsme se pak svorně napili. Jane si nemohla nevšimnout našich pohledů, když pokládala pití na stůl. Alastair se tvářil pobaveně a Henry Ferrel nesouhlasně, když v duchu hodnotili, kolik lihoviny vypila. Najednou bylo jednoduše nemožné považovat ji jen za dalšího vojáka.

„Podporučíku, povězte nám něco o sobě, oba hoříme zvědavostí,“ pobídl jsem ji s úsměvem, „moc dobře víte, že tomu neuniknete.“

Povzdechla si, ale udržela chladný výraz. „Co byste si přál vědět, pane? Na co se obvykle ptáte nových důstojníků?“

Ferrel si chytil hlavu do dlaní, Alastair vyprskl smíchy a já se rozkašlal.

„Začněte třeba tím, co vás přivedlo k rozhodnutí nechat se naverbovat,“ odpověděl jsem. „Máte snad ve vojsku... přítele?“

Jane mi pevně pohlédla do očí. „Chtěl jsem poznat svět a zažít dobrodružství. Postarat se sám o sebe a nemuset se jen dobře ože– vdát. Nebýt na nikom závislý, jako mnoho mladých bez dědictví nebo velkého vlastního majetku. A zjistil jsem, že mám pro vojenské řemeslo talent.“

„Když budete mluvit tiše, můžete mluvit upřímně a v ženském rodě..., slečno,“ upozornil jsem ji, „tady nehrozí, že by nás někdo náhodou vyslechl.“

„Já mluvím upřímně,“ opáčila. „A to druhé. Už jsem si nějak zvykl-a.“

„Jenže mezi mladíky, kterým někdo koupí tu nejnižší důstojnickou hodnost, protože je nečeká nic lepšího, a vámi je jistý rozdíl..., slečno. Nemyslíte?“ poznamenal Alastair ironicky.

„Všichni mí předci byli vojáci, přišlo mi to jako nejnormálnější věc na světě,“ namítla nepřesvědčivě.

„Kde jste se ale naučila tak dobře šermovat? A vládnout nožem?“ změnil jsem raději téma. „To

není něco, co by se dalo jen tak pochytit v armádě. Většina důstojníků, co znám, se učila bojovat měčem od dětství a, upřímně, stejně bych si v souboji vsadil na vás.“

„Otec mi ve své poslední vůli mimo jiné odkázal lekce šermu a meč,“ odpověděla. „Možná chtěl raději syna...“

„Bratr byl podivín a žena mu zemřela brzy po Janeině narození,“ poznamenal Ferrel. „S rodinou se příliš nestýkal, až do té nešťastné nehody, kdy mě na smrtelné posteli prosil, abych se o Jane postaral. To jí byly jen dva roky.“

„Nechci znevažovat památku vašeho otce, podporučíku,“ řekl jsem, „ale to, co jsem viděl včera v noci a před tím v džungli, to nejsou výsledky nějakých domácích lekcí.“

Jane pokývala hlavou. „Omlouvám se, pane, ale nemohu vám říct víc. Snad vám bude stačit, že umím bojovat, a to zatraceně dobře.“

Neznělo to jako vychloubání, věřil jsem jí. Ale moji zvědavost to zdaleka neuspokojilo. Než jsem však stačil pokračovat, dovnitř vešel seržant McAutie a vlekl jakéhosi domorodce.

„Omlouvám se, pane,“ volal již od prázdného otvoru, kde měly být dveře. „Tenhle chlap se motal venku. Jako by vás špicloval.“

Všichni jsme se na staršího muže podívali. Poznal jsem ho a nebyl jsem sám.

„To je můj sluha, seržante,“ opáčila Jane nevrle.

Když jsem ho teď viděl zblízka, vzpomněl jsem si, odkud jsem Inda znal, i když od té doby uplynula již dlouhá doba.

„To je přece Benjawan,“ prohlásil jsem překvapeně. „Ten muž, co se mnou byl na lovu tygra.“

„Sáhibe,“ pozdravil mne klidným hlasem. „Jsem poctěn, že si mne pamatujete. Je to již dlouho.“

Již před čtyřmi lety mě překvapila jeho bezchybná angličtina. Mluvil zcela bez přízvuku, čistěji než například Alastair, McAutie nebo další Skoti, pomalu jako někdo, pro koho je to rodný jazyk. Tenkrát jsem o tom nepřemýšlel, ale nyní bych se vsadil, že ten muž byl dlouhou dobu v Anglii.

„Proč tu slídíš kolem, Benjawane?“ zeptal jsem se.

„Chtěl jsem se pouze přesvědčit, jestli mému pánovi něco nechybí,“ odpověděl, aniž by hnul brvou.

„Pánovi... To určitě,“ poznamenal Alastair tiše.

„Všechno je v pořádku, seržante,“ řekla Jane. „Můžete ho pustit. A nic nepotřebuji, Benjawane.“

„Ale, pane, on vážně špicloval,“ namítl McAutie.

„Seržant má pravdu,“ řekl jsem. „Může to být nepřátelský špeh.“

„Tomuto muži bych svěřil vlastní život,“ poznamenala Jane, „díky němu jsem tady.“

„No, jen jestli,“ pokrčil jsem rameny.

Ona sama skrývala spoustu tajemství a její přímluvy nebudily přílišnou důvěru. Ale rozhodl jsem se jí pro tentokrát věřit.

„Pusťte ho, seržante. A posaďte se k nám.“

McAutie neochotně splnil rozkaz. Benjawan se pouze uklonil a vycouval z místnosti.

„Ale tohle je oficiérská jídelna, pane,“ namítl seržant.

„Nebud'te směšný, seržante, vidíte, jak to tu vypadá? Jak pokračují opevňovací práce?“ zeptal jsem se ho, když si konečně sedl.

Provizorní lavice pod jeho váhou podezřele zapraskala.

„Celkem fajn, pane. Na brány by teď potřebovali beranidlo. Naše děla jsme vytáhli na hradby. Pan Clive bude mít radost, pořád se na ty kanóny ptal.“

„Muži mají kde spát?“ zeptal jsem se.

„Aye, pane. Není to jako v kasárnách, ale když zase začne pršet, budou v suchu. Nechal jsem také zařídit bydlení pro důstojníky. Ale taky to není žádná sláva, když jste trval na tom, že všichni musí zůstat uvnitř pevnosti.“

„Nějak to přežijeme, seržante,“ usmál jsem se, „lepší trocha nepohodlí, než se probudit s podříznu-tým krkem nebo kobrou v posteli.“

McAutie pokrčil rameny a napil se pálenky, kterou před něj postavil jeden z podnikavých Indů, než se zase diskrétně vzdálil. „Nižší důstojníci a poddůstojníci budou však muset bydlet po dvou.“

„Ale Jane rozhodně musí mít vlastní ubikaci,“ prohlásil kapitán Ferrel.

Trvalo jen zlomek vteřiny, než mu došlo, co řekl, ale místo, aby se to pokusil nějak zamluvit, ještě si provinile zakryl ústa. Jeho neteř si povzdechla a Alastair se ušklíbl. McAutie vůbec nebyl hloupý, i když to někdy rád předstíral. Pozorně si ji prohlédl a oči se mu rozšířily poznáním.

„Zařídím to, pane,“ dokázal říct klidně, ale široce se přitom usmíval.

„Seržante,“ oslovil jsem ho přímo, „pravdu o podporučíkovi víme jen my čtyři. Proto jestli se něco někde doslechnu, potrestám přímo vás.“

„A podplukovník nebude jediný,“ doplnila mne Jane hrozivě.

„Aye, madam!“

„Nepokoušejte mou trpělivost, seržante,“ okřikl jsem ho.

McAutie mou výhružku přešel, jen se znovu napil.

Netrvalo dlouho, vrátil se Clive a znovu nás zavolali povinnosti. Ale dobře jsem si všiml, že když jsme opouštěli hospodu, McAutie se málem srazil s Alastairem, když oba dávali Jane ve dveřích přednost.

Na Clivea jsem narazil před jídelnou. Na rozdíl od jeho důstojníků na něm nebyly vidět následky přílišného pití alkoholu, kterým jejich hostitelé, navzdory tomu, že elitu Arkátu tvořili převážně muslimové, očividně nešetřili.

„Podplukovníku, musíme si promluvit,“ oslovil mne. „Gopan mě informoval, že městská posádka, která prý zbaběle opustila pevnost, se utábořila asi šest mil od města, kde čekají na posily. Zítra naplánujeme přepad, dokud jich je málo a morálka je nízká. Rozeženeme je, než se o něco pokusí.“

„Ano, kapitáne,“ přikývl jsem. „Souhlasím. A až dorazí Čanda Sáhib, každý chybějící nepřátelský voják bude dobrý.“

~ ~ ~

Gopan dopsal list, sroloval ho a podal ho mladému francouzskému poručíkovi. Florentin Bozonnet ho mlčky přijal. Ind se ani nenamáhal s pečetí, dobře věděl, že francouzský dělostřelec sanskrt číst neumí.

„Toto předejte našemu pánovi, poručíku,“ řekl, „píši mu o situaci ve městě. Kolik tu je Angličanů a co hodlám podniknout. Za svítání odjeďte se všemi vašimi muži.“

Bozonnet se podíval na list ve své ruce. „Toto by přece mohl doručit jakýkoliv posel. Můžeme tady být ještě užiteční.“

Gopan zakroutil hlavou a pokynul k ozbrojencům povalujícím se kolem ohňů. „Tihle zbabělci jsou v boji k ničemu. Znovu utečou, jakmile zahlédnou jediný červený kabát. Dají se využít jen k jedinému. Clive je přepadne a pobije, sám jsem mu tu myšlenku vnukl. Je proto zbytečné, abyste vy tu zemřel s nimi. Vaše schopnosti budou našemu vládci ještě užitečné, až začne bořit zdi pevnosti. Ale tahle nečistá chátra si nic jiného nezaslouží a Angličané alespoň získají falešný pocit bezpečí.“

„A vy tu zůstanete?“ zeptal se Bozonnet, i když ho to příliš nezajímalo.

Neměl záluďného dvořana rád a uvědomoval si, že on jeho také ne. Ale spolupracovat dokázali, protože každý respektoval, že ten druhý umí něco, co on ne.

„Když chcete zabít hada, nejsnazší je useknout mu hlavu,“ nepříjemně se usmál Gopan. „V pevnosti se mým lidem málem podařilo zabít jednoho z anglických velitelů. A zde budou čekat mnohem zákeřnější zabijáci. Takoví, kteří si získají důvěru Angličanů a udeří, až to budou čekat nejméně.“

Bozonnet se oťrásl, jak jím projel chlad navzdory tomu, že byla teplá noc. O vyznavačích bohyně Kálí, kteří uctívali svou patronku rituálními vraždami, zaslechl děsivé historky, vyprávěné jen šepem, proto se s nimi osobně jistě setkat nechtěl. Najednou byl rád, že může odjet.

Slunce se dotýkalo západní hradby, když jsem sledoval řadící se červenokabátníky. sepojové v krátkých kalhotách tu stáli vedle mých královských vojáků i těch ze Společnosti, bezmála tři sta mužů se chystalo k nočnímu výpadu. Nálada byla dobrá, někteří se těšili na nějakou akci, která přeruší monotónní dřinu při opravách pevnosti a shánění zásob.

Alastair stál po mém boku, měl s takovými případy bohaté zkušenosti ještě z dob, kdy jeho cílem byli muži v přesně takových uniformách, jaké teď nosili ti kolem něho včetně mě. Rozhlédl jsem se, abych našel Jane Ferrelovou a co nejšetrněji jí sdělil, že se útoku účastnit nebude. Byla k tomu řada důvodů, které jsem jí hodlal říct, ale moc dobře jsem si uvědomoval, že ten opravdový jí sdělit nemíním. Od útlého mládí jsem byl zvyklý ženy bez ohledu na postavení chránit a pokud možno držet mimo nebezpečí. Všechno se ve mně bouřilo při představě, že by měla na můj rozkaz v čele vojáků osobně zaútočit na nepřítelé.

Konečně jsem ji uviděl, jak stojí s Benjawanem na rohu důstojnické ubikace a o něčem spolu rozmlouvají. Když jsem došel blíž, nechtěně jsem zachytil několik slov. Mluvili jedním z mnoha hindských nářečí, takže jsem jim příliš nerozuměl. Jen mi přišlo podivné, že Jane svého sluhu oslovuje výrazem šikšak, čili mistr nebo učitel. A ještě jednomu slovu, které Benjawan použil, jsem porozuměl, protože jsem ho již slyšel v mnoha jeho podobách – *thag, fansigr, šejdíř, škrtič*...

„Thugové? Mluvíte o thuzích?“ zeptal jsem se zájmem místo toho, abych řešil Janeinu účast na výpadu.

Se sektou vyznavačů Kálí, kteří svou bohyni usmířovali vražděním nic netušících pocestných, jsem již měl tu pochybnou čest. Evropanům se sice většinou vyhýbali, aby na sebe příliš neupozorňovali a uchovali si své přísné utajení, ale když nebylo zbylí nebo cítili velkou kořist, na barvu pleti nehleděli.

Jane i Benjawan se na mě prudce obrátili, ale nevypadali nijak překvapeně.

„Ano, pane,“ přisvědčila Jane už anglicky. „Prý se tu v okolí pohybují... Vy víte o existenci toho bratrstva?“

Pokýval jsem hlavou. „S Alastairem jsme jich pár poslali za jejich bohyní, které tak věrně posluhují. Zvláště, když jim z toho něco kápne.“

„Benjawan něco zaslechl,“ pokračovala, „měli bychom si dát pozor.“

„Co vím, jsou to zákešní vrazi, v přímém boji na ně většinou nenarazíte,“ pokrčil jsem rameny. „Ale jsem rád, že nejsme s lordem MacDermottem jediní, kdo ví, po čem se máme dívat. Proto zůstanete v pevnosti a my dohlédneme na vojáky venku.“

V duchu jsem si zamnul ruce, jak mi svou informací pomohla. Ale neradoval jsem se dlouho.

„Ale mé místo je s mými muži, pane,“ namítla okamžitě. „Mohu mluvit upřímně?“

„Co mám s vámi dělat?“ pokrčil jsem rezignovaně rameny.

„Kdybyste mě stále považoval za Johna Ferrela, nebyl byste mi sám dal rozkaz vést jednotku?“ zeptala se.

Před Benjawanem mluvila otevřeně, musel tedy o jejím tajemství vědět.

„Potřebuji důstojníka i v pevnosti,“ namítl jsem nepřesvědčivě. „A o svých rozkazech s vámi nemusím diskutovat..., podporučíku.“

„Jenže všichni muži z třiačtyřicátého jdou s vámi...,“ nevzdávala se. „Prosím, podplukovníku, nebraňte mi plnit mé povinnosti. Benjawan dohlédne na to, kdyby chtěl někdo ošálit kapitána Clivea nebo jeho muže. Jak sám víte, od thugů nehrozí přímý útok.“

Povzdechl jsem si a přikývl jsem. „Dobrá. Vzdávám se, slečno podporučíku. Zkuste se ale, snažně vás o to prosím, nenechat zabít.“

Skoro neznatelně se usmála. „Rozkaz, pane.“

Když jsme za pár minut opouštěli brány pevnosti, Alastair ukázal na Jane pochodující vedle svého strýce v čele kolony a tiše mi zašeptal: „Umluvila tě, že? To ony vždycky dokážou.“

„Ony?“
„Ženy...“

~

Krčil jsem se v úkrytu v palmovém hájku a pozoroval ohně tábořících navábových vojáků. Bylo krátce před půlnocí, ale táboráky stále plály vysokým plamenem. Okolo perimetru tábora postávalo jen několik hlídek, domorodci se cítili daleko od města v bezpečí. Dalekohledem se daly snadno rozeznat i jednotlivé postavy a podle světél odhadnout počet nepřátel. Muselo jich být alespoň třikrát víc než mých mužů.

Náhle se za jedním strážným vztyčil temný stín, blýskla se ocel a muž zmizel. Nevypadalo to, že by si toho někdo všiml.

„Kapitáne, ať se muži připraví k útoku na můj signál,“ řekl jsem tiše Ferrelovi.

Zasalutoval a odplížil se předat rozkaz. Naposledy jsem zkontroloval pistole, pak jednu natáhl a uchopil do levé ruky. Postavil jsem se, tasil meč a zvedl ho nad hlavu.

„Vpřed! Útok!“ zakřičel jsem co nejhlasitěji a ukázal na tábor. Červenokabátníci se vztyčili a s divokým křikem vyrazili. Již předem jsem jim zdůrazňoval, že je důležité, aby působili co nejděsivěji a oni teď mé pokyny plnili více než dobře. Třesky první výstřely, ve světle táborových ohňů se zaleskly nasazené bodáky. Halas mých vojáků sem tam přehlušily překvapené a poděšené výkřiky Čandových mužů.

Běžel jsem táborem, ale nezdálo se, že by se nám někdo stavěl na organizovaný odpor. Většina navábových vojáků se dávala na překotný útěk do všech stran. Přesto se sem tam našel někdo natolik hloupý nebo statečný, že se osamoceně pokoušel bojovat.

Jakýsi polonahý chlap na mě namířil obstarožní doutňákovou mušketu, ale zastřelil jsem ho dřív, než jsme stačili zjistit, jestli je jeho zbraň vůbec schopná střelby. Těsně mě minul šíp, vzápětí lučištníka probodl některý ze sepojů. Ale celkem vzato boj skončil stejně rychle, jako začal. Neměli jsme jezdeckto, abychom mohli rozprášené indické vojáky pronásledovat, ale pochyboval jsem, že by se ještě zformovali. Nebo že by se většina z nich ještě někdy po dalším debaklu odvážila ukázat před svým pánem.

Potěšeně jsem hleděl na dvě pěkné bronzové šestiliberky a zrovna přemýšlel, jak nejspíše dostat děla zpět do pevnosti, když se ozvalo volání o pomoc. Na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby hlas nevolal anglicky, i když s výrazným domorodým přízvukem.

„Co se tu děje, vojíne?“ oslovil jsem sepoje, který držel za rameno jakéhosi muže.

To on musel volat o pomoc. Za ním stál vůz s bílou plachtou, ke kterému byli přivázáni dva hubení osli. Pod roztrženou plachtou bylo vidět hliněné nádoby, dřevěné soudky a něco zeleniny. Muž byl zřejmě cestující prodavač všeho možného, jakých vždy táhne za armádou mnoho.

„Ten chlap mě napadl, sáhíbe,“ vysvětloval sepoj.

„Jen jsem chránil svůj majetek, nemám ani zbraň,“ ukazoval zoufalec prázdné ruce.

„Pust' ho,“ rozkázal jsem.

Obchodník se mu hned vytrhl a popošel zpět ke svému pojízdnému obchodu. Mezitím se u nás shromáždili i další mí lidé – Alastair, Jane i seržant McAutie.

„Vyhráli jsme,“ oznámil mi Alastair. „Moc práce to nedalo.“

„Ztráty?“ zeptal jsem se.

„Zatím o žádných nevím,“ odvětil Skot s úsměvem, když vracel meč do pochvy.

„Děkujeme. Moc vám děkujeme, sáhíbe,“ ozval se mezitím obchodník. „Jsme jen chudí kupci, to zboží je náš všechen majetek.“

Předtím jsem si nevšiml, že nedaleko stojí čtyři nebo pět dalších vozů a mezi nimi uctivě postávají další lidé. Vypadali stejně chudě jako muž, se kterým jsem mluvil, a hleděli na mě se stejnou bázlívou úctou.

„Jmenuji se Tamal Mehta,“ hluboce se mluvčí uklonil, „doufám, že budu moci nabídnout vám a vašim mužům své zboží. Mám osvěžující ovoce, nejsladší arak, vzácné látky, dobré nádobí... Jen vás prosím, sáhíbe, aby mi vaši vojáci za mé dobré zboží po právu zaplatili, jinak by mé děti a děti mých chudých příbuzných trpěly hladem. a to by si dobrý a spravedlivý muž jako vy přece nevzal na svědomí.“

Jako by zapomněl na dohasínající bitevní vřavu a viděl už jen možný zisk. Přestával jsem jeho brebentění věnovat pozornost a chtěl nad ním mávnout rukou, když ho oslovila Jane.

„Tvůj rumaal, Tamale,“ ukázala na žlutý šátek, který měl kupec uvázaný kolem pasu přes splývavou bílou tuniku místo opasku. „Mohu se na něj podívat?“

Okamžitě mě napadlo, kam míří. Byla pozornější než já, až teď jsem si všiml několika malých krumpáčů, které se válely na vozech, aby byly po ruce. Přesně takové, jaké sloužily k rituálním pohřbům obětí uskrčených ve jménu bohyně Kálí.

„Můj rumaal není na prodej, mladý sáhíbe,“ ošil se Tamal. „Ale mám ve voze několik štůčků nejlepšího čínského hedvábí, kdybyste měl zájem. Žádná žena takové látky neodolá.“

„Chci ten zatracený šátek,“ trvala na svém Jane, „jen se na něj podívám a vrátím ti ho.“

Na Tamalově zarostlém obličejí se objevil výraz šelmy zahnané do kouta. Nenápadně jsem položil ruku na pažbu nabitě pistole.

„Zrada!“ vykřikl náhle. „Bratři, byli jsme zrazeni!“

Bleskovým pohybem strhl šátek, ale ne proto, aby ho podal Jane. Z toho, jak stočenou látkou zakroužil, bylo nyní jasně vidět, že je na jednom konci připevněné závaží. Ze zkušenosti jsem věděl, že thugové většinou používají pár drobných mincí, aby ze součásti oblečení vyrobili garotu, která byla jedním ze symbolů jejich bratrstva. Jenže k použití takové zákeřné zbraně byl potřeba moment překvapení a o ten Tamal již přišel. Ale nejen on, i ostatní falešní obchodníci se chápali zbraní.

Střelil jsem po jednom, který se krčil za kolem jednoho z vozů a chystal se vystřelit z muškety, ale v nastalém zmatku jsem už neviděl, jestli jsem zasáhl. Vojáci, kteří scénu s kupci se zájmem pozorovali, teď znovu pozvedali zbraně, ale někteří váhali příliš dlouho. Zahlédl jsem sepoje, jak padl k zemi, když mu jeden z thugů zasekl krumpáč do prsou. Jen o zlomek vteřiny později zemřel i jeho vrah, probodnutý hned dvěma bajonety.

Sám jsem se musel bránit jednomu z Tamalových pomocníků, ale i tak jsem koutkem oka stihl zahlédnout, jak jeho pán švihl šátkem po Jane. Ta se reflexivně kryla mečem a látka se obtočila kolem štíhlé čepele. Tamal se jí pokusil vytrhnout zbraň z ruky, ale držela ji pevně. Chvíli se přetahovali, když k thugovi přikročil seržant McAutie a plnou silou ho udeřil pěstí do prsou. I přes hluk bitky jsem zaslechl zapraskání a Tamal odvrávoral dozadu. Co se však nepovedlo thugovi, dokázal McAutie svou medvědí silou, totiž odzbrojit Jane, jejíž meč stále vězel v Tamalově rumaalu.

„Zatraceně, seržante...,“ zaklela, když na ni zaútočil další thug ozbrojený rituálním krumpáčem.

Rychle jsem se zbavil svého protivníka, který neobratně šermoval žhnoucím kusem dřeva z ohniště, a vydal se jí na pomoc. Málem jsem se ale při tom srazil s McAutiem i s Alastairem, kteří měli stejný úmysl. Jane však mezitím zabila thuga s krumpáčem bez naší pomoci. Kotoulem se vyhnula seku neohrabanou zbraní a z pokleku mu zarazila nůž do břicha. Když se v bolestech předklonil, plynule mu zabodla malou čepel do oka. To byl také poslední thug, který kolem nás ještě stál na nohou.

Jane sebrala svůj meč a přejela nás vyčítavým pohledem. „Prosím, pánové, nemusíte mě chránit. Možná to tak bude pro všechny bezpečnější.“

„Aye, ma— pane!“ zasalutoval McAutie. Již dlouho jsem neviděl na jeho široké tváři tak zkroušený výraz.

Alastair se jen zasmál, zatímco si otíral zkrvavený meč do vesty jednoho z thugů, a já jsem raději změnil téma: „Tamal utekl. Asi jste mu zlomil pár žeber, seržante, ale je pryč.“

„Snad ho někdo dostal, než stačil zmizet úplně,“ poznamenal Alastair. „Thugové jsou jako hadi, člověk od nich nemá pokoj, dokud nejsou mrtví.“